

Març, el mes que canvia

És l'última setmana de febrer i, al poble de la Clara, els matins encara fan olor de bufanda. Quan obria la finestra, l'aire li pessigava el nas, però al migdia el sol ja escalfava una mica més que feia uns dies.

—Mare, quin temps més estrany! —va dir un matí, mentre es cordava l'abric—. Tinc fred... però també tinc ganes de treure'm la jaqueta.

La mare va riure.

—Això passa quan estem entrant a març. Encara és hivern, però la primavera ja comença a fer-se notar.

A la Clara li va agradar aquella idea. Que la primavera “es fes notar” li sonava com si fos una visita secreta que picava a la porta molt fluixeta.

Aquell mateix dia, a l'escola, la mestra va arribar amb una capsa plena de sobres petits.

—Avui començarem una cosa especial —va anunciar—. Com que s'acosta el març, cada nen i cada nena plantarà una llavor. L'observarem durant tot el mes.

La Clara va obrir molt els ulls.

—Una llavor de què?

—De gira-sol, enciam, mongetera... en tinc de moltes —va dir la mestra—. Però recordeu una cosa: al març encara hem de tenir paciència. Hi haurà dies de sol i dies de vent, i potser algun ruixat. Les plantes, com nosaltres, s'han d'anar acostumant al canvi.

Quan va arribar el seu torn, la Clara va escollir un sobre que deia “pèsols”. Li feia gràcia aquella paraula, rodoneta i divertida.

A casa, va posar la llavor en un test petit al costat de la finestra de la cuina. Li va posar una mica de terra, una mica d'aigua i, després de pensar-s'ho molt, un nom.

—Et diràs Verdeta —li va dir en veu baixa—. Perquè quan surtis, seràs ben verda.

El seu germà petit, en Biel, que sempre volia tocar-ho tot, s'hi va acostar de puntetes.

—Ja ha sortit?

—No —va dir la Clara—. Les llavors no surten en un minut.

—En dos minuts?

—Tampoc.

—En tres?

La Clara va sospirar, però va acabar rient.

—Necessiten temps. I març tot just està començant.

L'endemà al matí, la Clara es va llevar i va anar corrents a mirar el test. Res. Només terra humida.

—Verdeta, va... —va xiuxiuejar—. Pots sortir una miqueta.

Aquell dia va fer vent. Un vent juganer que feia ballar les branques dels arbres del carrer i empenyia els núvols amunt i avall. A la tarda, fins i tot va plovisquejar una estona.

—Amb aquest temps no creixerà mai! —va rondinar la Clara.

L'avi, que estava pelant una poma a la cuina, la va mirar per sobre de les ulleres.

—Justament aquest és temps de març —va dir—. Un dia sembla hivern, l'endemà sembla primavera. El camp ho sap, i les llavors també.

—Però jo no sé esperar gaire bé —va confessar la Clara.

L'avi li va allargar un trosset de poma.

—Doncs aquest mes aprendràs dues coses: com creixen les plantes... i com creix la paciència.

Van passar tres dies. Després quatre. Cada matí, la Clara mirava el test. Cada tarda, una miqueta d'aigua. Ni massa, ni massa poc, tal com havia dit la mestra. En Biel s'hi posava al costat i feia de comentarista.

—Avui tampoc hi ha res.

—Ja ho veig —deia la Clara.

—Potser la Verdeta està dormint.

—Potser sí.

—Potser ronca.

El cinquè dia, quan la Clara s'acostava al test amb la mateixa cara de sempre, es va quedar quieta de cop.

—Mare! Mare! Vine! Vine corrents!

De la terra en sortia una punteta verda, petita com una ungla de gat.

La mare es va eixugar les mans amb un drap i va somriure.

—Mira-la... Ja s'ha despertat.

En Biel va obrir la boca.

—És la Verdeta!

La Clara es va ajupir tant que gairebé tocava la terra amb el nas.

—Hola... —va dir fluixet, com si no la volgués espantar.

A partir d'aquell dia, mirar el test es va convertir en el millor moment del matí. Alguns dies la Verdeta gairebé no canviava, i la Clara es posava impacient. D'altres, semblava que hagués crescut d'amagat durant la nit.

Un dissabte de març, el sol lluïa clar i al balcó s'hi estava bé. La Clara va treure el test una estona perquè li toqués la llum.

—No massa estona —va dir la mare—, que encara refresca.

—I per què al març fa això? —va preguntar en Biel—. Sol... fred... vent... pluja... tot barrejat!

La mare va assenyalar el cel.

—Perquè encara estem entre dues estacions. L'hivern no ha marxat del tot, i la primavera encara no ha arribat del tot. És com quan vosaltres canvieu una joguina per una altra i teniu les dues a les mans al mateix temps.

En Biel va fer cara de pensar-hi molt.

—Llavors març té dues mans.

—Exacte —va dir la Clara—. Una mà freda i una mà calenteta.

Aquella tarda, va començar a ploure de cop, amb gotes grosses que repicaven a la barana. La Clara va entrar el test ràpidament i el va deixar a la finestra.

—No et preocupis, Verdeta —li va dir—. Jo et cuido.

Dilluns, a classe, la mestra va demanar com anaven les llavors. Hi havia qui encara no havia vist res i estava una mica trist; d'altres ja tenien una tija petita.

La Clara va aixecar la mà.

—La meva ha sortit, però he hagut d'esperar molt.

—Quan és “molt”? —va preguntar la mestra, somrient.

La Clara s'ho va pensar.

—Cinc dies... que m'han semblat quinze.

Tota la classe va riure.

La mestra va fer que sí amb el cap.

—Això també és març. Ens ensenya que les coses noves no arriben totes el mateix dia. Però quan arriben, les valorem més.

Aquell vespre, mentre el cel es tenyia de color taronja i els ocells feien més xivarri que de costum, la Clara va mirar per la finestra. Als arbres del carrer hi havia brots petits. A la jardinera de la veïna havien sortit flors grogues. I al seu test, la Verdeta ja tenia dues fulles menudes que semblaven orelles.

—Mare —va dir la Clara—, crec que ja noto la primavera.

La mare li va fer un petó al cap.

—Sí, però encara a poc a poc. Encara som al març.

La Clara va mirar la seva planta i va somriure.

—M'agrada que sigui així. És com una sorpresa que dura molts dies.

I des d'aquell any, cada vegada que arribava març i el temps feia una mica de tot, la Clara ja no deia que era estrany. Deia que era el mes de les dues mans: una mà freda que s'acomiadava de l'hivern i una mà calenteta que convidava la primavera a entrar.

I vet aquí una llavor, vet aquí un març, aquest conte s'ha acabat... però la Verdeta va continuar creixent una mica més cada dia.